

Arrest

nr. 206 054 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam blijkens de zogeheten bijlage 26 (AD, stuk 14, bijlage 26, 10 september 2015) op 8 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Irakees staatsburger van Arabische etnische origine en behoort u tot de soennitische Islamitische strekking. U bent geboren op 15 december 1996 in de wijk Mashtal in Bagdad, waar u naar school ging en als medewerker in een supermarkt werkte.

In 2009 was u met uw vader aan het werk in een supermarkt in al Mashtal. Op dat moment kwamen gewapende mannen met bivakmutsen binnengestapt die u en uw vader aan handen en benen boeiden en jullie blinddoekten. Jullie werden in een wagen gezet en naar een huis gebracht. Daar werd u geslagen. Jullie werden drie dagen vastgehouden. Uw belagers zeiden dat ze jullie niet meer in het gebied wilden. Na drie dagen werden jullie opnieuw geblinddoekt en vastgebonden en bij een kanaal in de buurt van de wijk al Mashtal afgezet.

Na uw ontvoering verhuisde u met uw familie naar al Riasa in de wijk mualimeen, in Bagdad. U vervolgde er uw middelbare schoolopleiding. In 2014 kreeg uw broer een dreigbrief van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq. Hij moest zich bij hen aansluiten of hij zou bedreigd worden. Uw broer verhuisde hierop naar de stad Basra en u ging zelf bij uw oom en uw neef H.(...). (O.V. X) in de wijk Muhandiseen in Baqubah wonen. Uw ouders en uw kleine zus bleven in de wijk al Mualimeen. Nadat u naar Diyala verhuisde, kwamen leden van Asa'ib Ahl al Haq eind juni 2014 terug naar het huis van uw ouders om te vragen of u en uw broer al op het voorstel om jullie bij de milities aan te sluiten, waren ingegaan.

U werkte in Baqubah in een supermarkt naast het huis van uw oom. In juni 2015 werd uw neef O.(...) , de broer van H.(...) , ontvoerd en gedood door militieleden. Deze militieleden waren eveneens op zoek naar H.(...) . Omwille van deze incidenten en de algemene veiligheidssituatie, besloten u en H.(...) Irak te verlaten. Eind juni keerde u naar Bagdad terug en verbleef u anderhalve maand in verschillende hotels in Rusafa, de oostelijke helft van Bagdad.

Op 10 augustus 2015 nam u het vliegtuig van Bagdad naar Erbil, waar u 9 dagen verbleef. Op 19 augustus 2015 verliet u met de bus Irak en reisde u naar Turkije. U verbleef 5 dagen in een hotel in Istanboel en nam vervolgens de boot naar het Griekse eiland Mytilini. Vandaar zette u uw reis verder door Europa tot u op 7 september 2015 in België aankwam en er op 10 september 2015 uw asielaanvraag indiende.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina en van 2 andere pagina's van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, een kopie van de overlijdensakte van uw neef Ha.(...), een kopie van de oude woonstkaart van uw grootvader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw oom, een overlijdensakte van uw neef O.(...) , en kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders. Na uw gehoor legde u eveneens een kleurenkopie van de rantsoenkaart van uw familie neer.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak vreest te zullen worden vermoord door sjiitische milities die u en uw broer wilden rekruteren in Bagdad, en die uw neef vermoordden in Baqubah. U bent er echter niet in geslaagd uw persoonlijke vrees voor vervolging in Irak geloofwaardig te maken.

Zo moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u verklaarde dat u en uw broer de stad Bagdad verlieten nadat leden van de Asa'ib Ahl al Haq militie eind mei, begin juni 2014 een brief aan uw vader afgaven waarin u en uw broer werden opgedragen zich bij de militie aan te sluiten of dat jullie anders bedreigd zouden worden (CGVS, p3, 4, 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt echter dat de milities onder de al Hashd al Shaabi-koepel, waartoe ook de militie Asa'ib Ahl al Haq behoort, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS). Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Uw verklaringen betreffende deze dreigbrief zijn louter blote beweringen en kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat Asa'ib Ahl al Haq zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. Het feit dat u verklaarde dat uw vader deze brief ontving eind mei, begin juni 2015 is des te opmerkelijker, gelet op bovenstaande informatie, waaruit eveneens blijkt dat de sjiitische geestelijke ayatollah Ali al Sistani in die periode opriep om te strijden tegen de terreurbeweging IS, een oproep waaraan vele vrijwilligers gehoor gaven. Bovendien verklaarde u tot de soennitische strekking te behoren, nog naar de middelbare school te gaan en in een supermarkt te werken (CGVS, p6, 11) . Uw verklaringen als zou u, een soennitische, schoolgaande jongeman, zonder enige ervaring in de strijd, net als uw broer

gedwongen worden om zich bij een sjiiitische militie aan te sluiten in de periode dat deze militie een sterke toename zag in het aantal vrijwilligers in haar rangen, zijn bijgevolg erg ongeloofwaardig.

Uw verklaringen als zouden u en uw broer dwang ondervonden hebben om zich bij de Asa'ib Ahl al Haq militie aan te sluiten, worden verder ondergraven door uw uiterst vage verklaringen omtrent deze rekrutering. Zo werd u geconfronteerd met de vraag waarom u als soenniet dwang zou ondervinden om zich bij een sjiiitische militie aan te sluiten, waarop u aanvankelijk enkel verklaarde dat jullie als doelwit werd beschouwd omdat jullie de enigen in de buurt waren die braaf waren. Gevraagd waarom dit jullie tot doel zou maken, verklaarde u dat u geen sociale contacten had en bovendien soenniet was. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom u als soenniet gerekruteerd zou worden, verklaarde u slechts dat de militie haar aantallen wilde vermeerderen (CGVS, p3, 4). Toen u later gevraagd werd of u mensen kende die zich bij Asa'ib Ahl al Haq hadden aangesloten, verklaarde u dat u gehoord had dat mensen zich hadden aangesloten. U zei echter dat u persoonlijk geen mensen kende die zich aansloten maar het slechts van uw vader vernomen had. Uiteindelijk venoemde u de naam A. K. H.(...) maar kon u geen verdere details geven over zijn persoonlijke situatie, waarom of hoe hij gerekruteerd zou zijn (CGVS, p5). Uw vage verklaringen en blote beweringen over de gedwongen rekrutering die u en andere soennitische personen in Bagdad zouden hebben ervaren ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet in het minst omdat zij dermate afwijken van bovenvermelde informatie.

De geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging door sjiiitische milities wordt bovendien verder ondergraven doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw verblijfplaatsen in Irak. Zo verklaarde dat u sinds 2014 naar Baqubah, Diyala, ging om bij uw oom te wonen, dat u terugkeerde naar Bagdad in juni 2015 en dat u bij uw terugkeer naar Bagdad op hotels verbleef in al Karkh, de westelijke kant van Bagdad, waarbij u slechts éénmaal overstak naar Rusafa, de andere kant van de stad, om uw paspoort op te halen (CGVS, p3, 4, 5, 6, 7). In dit verband moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u één week voor uw vertrek, namelijk van 10 augustus 2015 tot 19 augustus 2015 in de Aminwijk in Rusafa, Bagdad woonde, vlakbij de moskee Ahmed al Nakib (DVZ verklaring, pagina 1, vraag 10). Dit is uiterst opvallend, aangezien u eerder expliciet had verklaard niet meer naar de wijk al Amin te zijn teruggekeerd nadat u uit Diyala kwam en zelfs uw ouders niet meer te hebben bezocht (CGVS, p7). Toen u tijdens uw gehoor geconfronteerd werd met uw eerdere uitspraak bij DVZ, verklaarde u dat u op dat moment in Erbil was (CGVS, p7, wat geen verklaring biedt voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Het feit dat u eerder verklaarde nog een week in uw ouderlijk huis in Bagdad te hebben verbleven, doet niet alleen afbreuk aan uw verklaring als zou u niet naar uw ouderlijk huis zijn teruggekeerd, maar ondergraaft bovendien verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u in de wijk al Amin in Bagdad vervolging door de Asa'ib Ahl al Haq militie vrezen.

Gelet op bovenstaande elementen is het erg ongeloofwaardig dat u enige dwang zou ondervinden om zich bij de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al Haq aan te sluiten en dat u zich in juni 2014 genoodzaakt zag Bagdad te ontvluchten en zich in Baqubah, in de Diyala provincie te vestigen. Hier moet eveneens worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw verhuis naar Baqubah plaatsvond in mei of juni 2014 (CGVS, p5, 6, 13). Uw verhuis naar Baqubah in deze periode is echter weinig waarschijnlijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt namelijk dat de stad Baqubah in juni 2014 het strijdtoneel was van hevige gevechten tussen leden van de terreurbeweging IS enerzijds en Irakese veiligheidstroepen en sjiiitische milities anderzijds, dat tijdens dit conflict verschillende soennitische gevangenen vermoord werden en dat er bovendien gevreesd werd voor etnisch geweld in de regio. Indien u werkelijk, zoals u verklaarde, in 2009 het slachtoffer werd van etnisch geweld en in 2014 gedwongen rekrutering vreesde door sjiiitische milities, is het dan ook zeer opvallend dat u zich vanuit deze vrees in juni 2014 in Baqubah wilde vestigen, waar de dreiging van oorlog en sektarisch geweld mogelijk nog groter was. Hoewel het CGVS niet twijfelt aan uw verklaringen als zou u in Baqubah familie hebben, kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde verblijf in Baqubah van juni 2014 tot de zomer van 2015. Hoewel het best mogelijk is dat u uw familie in Baqubah bezocht heeft, is uw verklaarde vlucht naar Baqubah uit vrees voor verplichte rekrutering door sjiiitische milities – een vrees waaraan bovendien geen geloof kan worden gehecht – weinig geloofwaardig, gelet op de toenmalige situatie in Baqubah. Bovendien moet gewezen worden op het feit dat u zelf een origineel nationaliteitsbewijs neerlegde dat op 11 juni 2015 te Bagdad werd uitgegeven (Document 3, CGVS, p10). U legde weliswaar een kopie neer van een identiteitskaart, die op 1 december 2014 in Diyala werd uitgegeven (document 2). Echter, gelet op bovenstaande elementen kan dit document niet volstaan om uw beweerde verblijf in Diyala aan te tonen, des te meer gelet op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden, gelet op het feit dat het hier slechts een kopie betreft en bovendien gelet op het feit dat de kopieën van de

identiteitskaarten van uw ouders, die u eveneens neerlegde, ook in Diyala werden uitgegeven, terwijl u verklaarde dat zij steeds in Bagdad woonden (CGVS, p7, 8, 10). Het feit dat u net zoals uw ouders in het bevolkingsregister van Baqubah, Diyala, ingeschreven staat, of dat jullie identiteitskaarten deze plaats vermelden, vormt bijgevolg geen bewijs voor de eigenlijke verblijfplaats van u of uw ouders.

Met betrekking tot uw verklaring dat u in 2009 samen met uw vader ontvoerd werd en drie dagen lang werd vastgehouden en werd geslagen, feiten die het CGVS betreurt en die hier niet betwijfeld worden (CGVS, p14, 15), moet echter worden opgemerkt dat u verklaarde dat dit incident plaatsvond in 2009, dat u verklaarde dat u na deze ontvoering geen problemen meer had en dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde dwang tot rekrutering door sjiitische milities in Bagdad (cf. supra). Om die reden kan in uw hoofde ook geen persoonlijke vrees voor sjiitische milities in Bagdad worden vastgesteld. Ook verklaarde u dat uw neef H. door milities vermoord werd in 2009 en u legde hier een overlijdensakte van neer (document 4; CGVS, p16). Hoezeer het CGVS deze feiten ook betreurt, er moet in dit kader opnieuw gewezen worden op uw verklaringen dat u van 2010 tot 2014 geen problemen in Bagdad had en op het feit dat de door u verklaarde vervolging door sjiitische milities in 2014 niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Om deze reden moet dan ook worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent dat u omwille van het overlijden van uw neef een persoonlijke vrees voor vervolging bezit, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. Dit geldt eveneens voor de ontvoering en het overlijden van uw neef O.(...) in Baqubah in juni 2015, des te meer omdat uw verklaringen sterke twijfels deden ontstaan over uw beweerde verblijf in Baqubah in de periode 2014-2015 (document 8; CGVS, p6, 10, 14, 16).

Naast uw persoonlijke vrees voor vervolging door sjiitische milities in Bagdad, verklaarde u eveneens dat u aanvankelijk tot de soennitische strekking van de Islam behoorde, maar dat u in België in contact gekomen was met personen die geen religie hebben en besloot niet meer aan de soennitische islam deel te nemen. U werd dan ook bevraagd naar uw persoonlijke houding ten opzichte van religie. U verklaarde geen problemen te hebben met personen die wel religieus zijn. U stelde verder slechts dat u ambitieus en leergierig bent, van vrijheid houdt, drinkt en gaat feesten. U verklaarde dat u in Irak niet mag gaan feesten, muziek luisteren, drinken of uitgaan, dat u er volgens de regels moet leven en er op de juiste manier moet bidden om beschermd te blijven. Voorts verklaarde u niet met personen in Irak te hebben gesproken over het feit dat u zichzelf niet langer als soenniet identificeert. U stelde dat dit niet mogelijk is en stelde dat u er zelfs in België niet met personen van Iraakse afkomst over kan spreken, maar alleen met uw Belgische vrienden (CGVS, p. 11). Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u atheïstische sympathieën hebt, maar uit deze verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat uw overtuiging dermate diepgeworteld is noch dat u openlijk uiting zou geven aan uw overtuiging opdat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw opvattingen over religie.

Om bovenstaande redenen moet worden besloten dat in uw hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

De overige, door u neergelegde documenten (de kopie van 3 pagina's van uw paspoort, de kopieën van de woonkaarten van uw vader, oom en grootvader, en de rantsoenkaart van uw vader), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij kunnen weliswaar de identiteit van u en uw familieleden aantonen, evenals de woonplaats van uw oom en grootvader, maar zij vormen geenszins een bewijs van de door u verklaarde problemen in Irak, noch van uw bewering als zou u in de periode 2014-2015 effectief bij uw oom in Baqubah hebben gewoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de

Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook

op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten. verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing over de rekrutering door AAH voert verzoeker aan dat iedereen op de hoogte is van de gedwongen rekruteringen en dat de milities "al enorm veel sjiiten hadden gerekruteerd, (ze) verder (gingen) met het gedwongen rekruteren van de Soennieten, waardoor verzoeker ook een doelwit werd". Hierbij citeert verzoeker een passage uit het gehoorverslag. Uit het veranderen van verblijfplaats blijkt volgens verzoeker dat hij onder de gedwongen rekrutering probeerde vandaan te komen. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker geen verdere informatie had over personen die hetzelfde was overkomen, benadrukt verzoeker dat de heer A. K. H. overleden is.

Betreffende de onduidelijkheid over zijn verblijfplaatsen bevestigt verzoeker dat hij voor zijn vertrek uit Bagdad wel degelijk op hotel verbleef in de al Karkh-wijk en zich vlak voor zijn vertrek in Erbil bevond. Met betrekking tot zijn verblijf in Baqubah beweert verzoeker dat dit de enige oplossing was om de gedwongen rekrutering te ontvluchten. Aangaande de vermelding op zijn nationaliteitsbewijs oppert verzoeker dat deze enkel in Bagdad worden uitgegeven. In zijn middel kondigt verzoeker aan dat hij over documenten beschikt die zijn verblijf in Baqubah zouden staven.

Vervolgens uit verzoeker de wens om een nieuw element aan zijn vluchtrelaas toe te voegen, met name de moord op zijn broer A. op 19 mei 2017. Zijn broer zou naar Bagdad zijn teruggekeerd omwille van de ziekte van zijn moeder en werd hij onmiddellijk herkend en beschoten. Dit wijst er volgens verzoeker op dat het voor hem en zijn familie niet veilig is in Bagdad.

Met betrekking tot de motieven voor de vervolging oppert verzoeker dat hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten omdat hij gevisieerd werd door de sjiitische militie AAH en dat hij onmogelijk de bescherming van de Iraakse autoriteiten kon inroepen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit en zijn herkomst uit Bagdad. Volgens verzoeker wordt de problematische veiligheidssituatie in Bagdad door de

verwerende partij te zeer gerelativeerd. Hierbij citeert verzoeker het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie. Verzoeker wijst op de mobilisatie door de sjiiitische milities die gepaard ging met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal en op het argument van de commissaris-generaal dat het openbare leven in Bagdad niet zou zijn stilgevallen. Volgens verzoeker verschilt de huidige situatie niet van deze in 2013 of 2014 waardoor hij van oordeel is dat de beleidswijziging niet het gevolg is van de veranderde situatie in Irak, maar van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen in de zomer van 2015. Verzoeker wijst op een aantal vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2016, waarin werd gewezen op de uiterst precare veiligheidssituatie in Bagdad en hij stelt dat er in 2015 een beduidend hoger aantal veiligheidsincidenten plaatsvond in Bagdad, waarbij het werkelijk aantal slachtoffers wellicht een stuk hoger ligt dan de cijfers aangeven. Specifiek aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad citeert verzoeker een aantal passages uit de CEDOCA-informatie en haalt hij een ambtsbericht aan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat er in het voorjaar van 2016 een aantal bloedige aanslagen werden gepleegd. Uit de landeninformatie uit Noorwegen maakt verzoeker op dat er geen daling is van het aantal doden, dat in 2015 ten opzichte van 2014 gelijk bleef. Uit een rapport van UNAMI blijkt volgens verzoeker dan weer dat het hoogste aantal slachtoffers in Bagdad te betreuren valt. Verzoeker wijst erop dat het sektarisch geweld nog is toegenomen. Verzoeker stelt dat IS het aantal aanslagen in Bagdad opdrijft omdat het op andere fronten onder druk komt te staan om zodoende zoveel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad. Vervolgens haalt verzoeker een hele reeks persartikels aan over aanslagen die plaatsvonden tussen juli 2016 en mei 2017 en die hij eveneens als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt. Op grond van de gegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in de maanden november en december 2016 en januari 2017 beweert verzoeker dat er nog steeds een reëel risico bestaat.

Verzoeker betwist tevens dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de controle uitoefenen over de hoofdstad. Hoewel de Iraakse autoriteiten formeel nog de controle in handen hebben, tracht verzoeker aan de hand van persartikels aan te tonen dat de sjiiitische milities de feitelijke macht in handen hebben waardoor er rechteloosheid heerst en misdadige groeperingen vrij spel hebben. Bij de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekeningen. Tenslotte stelt verzoeker dat Irak een zware politieke crisis doormaakt. Verzoeker oppert dat Bagdad voor burgers de gevaarlijkste stad ter wereld is en hij is van mening dat er geen wezenlijk verschil is met de situatie in 2014. De ommekeer die verzoeker meent te zien in het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), geeft volgens hem aanleiding tot willekeur omdat aan asielzoekers, wier dossier voor september 2015 werd behandeld, wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, terwijl dit niet het geval was voor asielzoekers die pas later een beslissing kregen.

De cijfers betreffende de vrijwillige terugkeer kunnen, zo meent verzoeker, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad omdat deze terugkeercijfers het gevolg zijn van de beslissingsstop en van een actieve ontradingspolitiek. Verzoeker vermeldt hierbij het persbericht van juli 2016 van een vrijwillige terugkeerder naar Irak die werd doodgeschoten. Verzoeker wijst erop dat de situatie van terugkeerders zeker niet optimaal is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verzoekende partij maakte op 2 maart 2018 een schrijven over aan de Raad, waarbij nieuwe gegevens werden overgemaakt, met name 20 persberichten inzake recente veiligheidsincidenten in Irak (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 45-63) en een aantal nieuwe bewijsstukken: een bewijs van verzoekers recente verblijf in Diyala, een bewijs van de aanwezigheid van IS, foto's van een vriend die werd aangevallen door AAH, een bewijs van de moord op dr. S. A. S. en foto's van 'Ali de Iranee's', die hoofd is van AAH in de wijk al Amin (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 64-68).

2.2.2. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legde de verzoekende partij wederom een aanvullende nota neer waaraan hij een medisch attest toevoegde van 22 februari 2018, opgemaakt door dr. C. D. waarbij een aantal littekens werden vastgesteld (Aanvullende nota verzoeker II, bijlage 69) en een landkaart waarop enkele plaatsnamen in Arabisch schrift en de vermelding *"bijna 20 km"* zijn aangegeven.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In de beslissing wordt gewezen op verzoekers verklaring dat hij Bagdad in mei/juni 2014 had verlaten omdat zijn vader een oproepingsbrief ontvangen had van AAH waarbij verzoeker en zijn broer bedreigd werden en zich bij AAH moesten aansluiten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter dat er geen gedwongen rekrutering door de milities bestaat. De commissaris-generaal wijst erop dat het uiterst ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker als soennitische jongeman zonder ervaring gedwongen zou worden gerekruteerd op een moment dat vele vrijwilligers toetraden tot de militie na de oproep van ayatollah al Sistani. Bovendien legde verzoeker een aantal vage verklaringen af over deze rekrutering en over de vraag of nog andere personen op gelijkaardige wijze zouden zijn gerekruteerd.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn verblijfplaatsen in Irak, voorafgaand aan zijn vertrek. Verzoeker zou in 2014 bij zijn oom in Baquba zijn gaan wonen en verklaarde aanvankelijk één week voor zijn vertrek in de wijk Al Amin in Rusafa (Bagdad) te hebben gewoond, terwijl hij op het CGVS verklaarde bij zijn terugkeer op hotel in al Karkh, aan de westelijke kant van Bagdad, zou hebben verbleven. Daarna stelde verzoeker dan weer dat hij in Erbil verbleef.

Bijkomend stipt de commissaris-generaal aan dat het erg onwaarschijnlijk overkomt dat verzoeker in mei of juni 2014 naar Baquba zou zijn verhuisd toen deze stad het strijdtoneel was van hevige gevechten tussen IS enerzijds en de Iraakse veiligheidsdiensten en de sjiiitische milities anderzijds. De neergelegde kopie van een in Baquba neergelegde identiteitskaart volstaat niet om een verblijf in Baquba aan te tonen. Betreffende de ontvoering van verzoeker en zijn vader in 2009 en het overlijden van zijn neef O. in Baquba kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor een persoonlijke vrees dient te koesteren voor de sjiiitische milities in Bagdad.

Naar aanleiding van de atheïstische sympathieën waarmee verzoeker in België aanknoopte wordt door de commissaris-generaal gesteld dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat deze dermate diep geworteld zijn dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn opvattingen over religie.

De stukken die verzoeker heeft neergelegd, zo oppert de commissaris-generaal, vormen geen bewijs van zijn problemen in Irak, noch van zijn beweerde verblijf in Baquba.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1, wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om

als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

2.5.4. In zijn middel beweert verzoeker dat hij gedwongen werd gerekruteerd door de sjiiitische milities omdat deze *“al enorm veel sjiieten hadden gerekruteerd, (ze) verder (gingen) met het gedwongen rekruteren van de Soennieten, waardoor (hij) ook een doelwit werd”*. De Raad merkt op dat uit de landeninformatie, die door de verwerende partij bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er geen dwang wordt uitgeoefend op jongemannen om zich aan te sluiten bij al Hashd-al-Shaabi, zeker niet indien zij van soennitische strekking zijn, maar dat er in 2015 blijkbaar een aantal incidenten waren waarbij aan IDP's werd opgedragen om de milities te vervoegen (AD, stuk 16, Landeninformatie, 'COI Focus' *“Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units / al-Hashd al-Shaabi”*, 12 juli 2016, pp. 12 en 15). Verzoeker verklaarde een soennitische moslim uit Bagdad te zijn (AD, stuk 13, Verklaring DVZ, 22 januari 2016, persoonsgegevens). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat er in 2014 een dreigbrief binnenkwam waarbij verzoeker en zijn broer onder druk werden gezet om zich aan te sluiten bij Asa'eb Ahl al Haq, zoniet zouden ze als vijanden worden beschouwd (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 november 2016, p. 3). Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan de verzoekende partij om haar individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Verzoeker heeft geen andersluidende landeninformatie aangeleverd en geen enkel stavingsstuk aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat hij wél aan gedwongen rekrutering door de milities zou zijn onderworpen. Door in zijn middel te verwijzen naar zijn eerdere verklaringen, slaagt hij er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat er geen gedwongen rekrutering bestaat. Uit de loutere bewering van verzoeker dat een zekere A. K. H. als soenniet zou zijn toegetreden tot de milities en vervolgens ter dood zou zijn gebracht (*Ibid.*, p. 5), kan niet worden besloten dat er andere soennieten zouden zijn die eveneens gedwongen zouden zijn gerekruteerd door de sjiiitische milities. Omwille van de kennelijke ongeloofwaardigheid van de kern van zijn asielrelaas, met name de gedwongen rekrutering door AAH van soennitische jongeren, komt verzoeker niet in aanmerking voor internationale bescherming.

2.5.5. Uit de initiële verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker sedert zijn geboorte in al Rusafa (Oost-Bagdad) zou hebben gewoond tot begin 2014, wanneer hij naar de al Mohandisim-wijk in Baquba/Diyala verhuisde (AD, stuk 13, Verklaring DVZ, 22 januari 2016, persoonsgegevens). Eén week voor zijn vertrek (van 10 tot 19 augustus 2015) zou hij opnieuw in al Rusafa hebben verbleven (*Ibid.*). Tijdens zijn interview op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in de 6de of de 7de maand van 2014 vanuit Bagdad naar Baquba zou zijn verhuisd (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 november 2016, p. 5). In Baquba bleek er een explosie te zijn en werd de broer van H. ontvoerd en gedood, waardoor verzoeker besliste om te vertrekken (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker verklaarde toen dat hij voor anderhalve maand terugkeerde naar Bagdad waar hij op hotel zou hebben verbleven in al Karkh (West-Bagdad), omdat hij niet naar zijn gebied (al Rusafa) kon gaan (*Ibid.*) en zou enkel kort naar al Rusafa zijn teruggekeerd om zijn paspoort te halen (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker ontkende nog in al Rusafa te zijn geweest en verklaarde, na confrontatie met zijn eerdere verklaring dat hij daar tussen 10 en 19 augustus 2015 nog had verbleven, dat hij op dat ogenblik in Erbil was (*Ibid.*). In weerwil van verzoekers verklaringen kan uit zijn uiteenlopende verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek niet worden afgeleid dat hij geprobeerd zou hebben om aan de gedwongen rekrutering te ontsnappen. Door in zijn verzoekschrift één versie te bevestigen, heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

2.5.6. Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweerde verhuis naar Baquba in mei/juni 2014 en zijn verblijf aldaar vormt geen determinerend motief van de bestreden beslissing. Er wordt door de commissaris-generaal enkel gewezen op het weinig waarschijnlijke karakter van deze verhuis op het door verzoeker vermelde tijdstip. Uit de landeninformatie blijkt immers dat Baquba medio 2014 het toneel was van hevige confrontaties tussen IS enerzijds, dat een aantal westelijke buitenwijken van de stad had ingepalmd, en een alliantie van overheidstroepen en sjiiitische milities anderzijds (AD, stuk 16, Landeninformatie, BBC: *‘Clashes on approaches to Baghdad: Al Jazeera: ‘Irag rebels battle for Baquba City, 17 juni 2014)*. Verzoekers stelling dat een verhuis naar Baquba – dat op dat ogenblik als uiterst onveilig gebied gold – de enige oplossing zou zijn om aan de (ongeloofwaardig geachte) gedwongen rekrutering te ontsnappen, kan niet worden gevolgd. De bewering van verzoeker ter terechtzitting dat hij zich op een plek bevond in Baquba waar het niet zo gewelddadig was, betekent niet dat zijn verhuis naar Baquba medio 2014 plots aannemelijk kan worden geacht.

2.5.7. In zijn verzoekschrift voerde verzoeker als nieuw asielmotief aan dat zijn broer A. werd vermoord. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dan weer dat zijn broer nog in leven is omdat hij niet aan zijn verwondingen is bezweken. Gelet op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker kan geen geloof worden gehecht aan het nieuwe asielmotief dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert en kan dit onmogelijk aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.5.8. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, als gegrond dient te worden aanzien. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.9. Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.10. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota poneert dat hij een stuk neerlegt dat zijn recente verblijf in Diyala aantoonde, merkt de Raad op dat uit de in Arabisch schrift gestelde *printscreen* (Aanvullende nota verzoeker I, bijlage 64) in geen geval kan worden opgemaakt dat verzoeker daadwerkelijk in Baquba zou hebben verbleven. Bovendien is de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4.111 (c)). Hetzelfde geldt voor de in het Arabisch gestelde brief waaruit zou moeten blijken dat IS aanwezig was op een plaats die 20 km. verwijderd was van de verblijfplaats van verzoeker (Aanvullende nota verzoeker I, stuk 65). Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota werd een landkaart toegevoegd met de vermelding "*bijna 20 km*". Dit stuk kan niet als bewijs fungeren van verzoekers beweerde verblijf in Baquba in 2014 en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij hierover geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd. Ook het zogeheten bewijs van de moord op dr. S. A. S. (Aanvullende nota verzoeker I, stuk 67) werd niet van een voor eensluidend verklaarde vertaling voorzien. De foto's van verwondingen op het voorhoofd en achterhoofd van een manspersoon die verzoeker als bijlage bij zijn aanvullende nota heeft gevoegd (Aanvullende nota, stuk 66), laten niet toe te besluiten dat het om een vriend van verzoeker zou gaan die door de militie AAH werd aangevallen, zoals verzoeker claimt. De foto's geven geen uitsluitsel over de oorzaak van de verwondingen. De 3 foto's (waarvan 2 *selfies*) van een jongeman met een baseballpet, die éénmaal een pose aanneemt met een machinegeweer, kunnen onmogelijk in verband worden gebracht met verzoekers concrete asielrelaas (Aanvullende nota verzoeker I, stuk 68). Verzoekers bewering dat het zou gaan om 'Ali de Iranee' en dat dit de wijkverantwoordelijke van AAH is, doet geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.5.11. Het medisch attest dat werd bijgevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (Aanvullende nota verzoeker II, stuk 69) maakt gewag van littekens op de ledematen en het ontbreken

van snijwonden. Blijkbaar verklaarde verzoeker tegenover de arts dat deze letsels het gevolg zijn van vroegere slagen en verwondingen, hetgeen volgens de arts *“volgens aspect en lokalisatie van de letsels aannemelijk is”*. De Raad merkt echter op dat de vaststelling dat verzoekers lichaam een aantal littekens vertoont niet automatisch betekent dat deze het gevolg zouden zijn van daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of behandelingen die wijzen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zelfs indien zou worden aangenomen dat deze littekens het gevolg zijn van de ontvoering waarvan verzoeker beweerde in 2009 als minderjarige het slachtoffer te zijn geworden (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 november 2016, p. 14-15), blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hieruit geen actuele vrees of risico meer voortvloeit.

2.5.12. De Raad concludeert dat de door middel van aanvullende nota's toegevoegde bewijsstukken de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking zou komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. In zijn tweede middel levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad die hij in zijn aanvullende nota verder aanvult (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 45-63).

2.5.14. Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices”* (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.15. De identiteit en de nationaliteit van verzoeker staan inderdaad niet ter discussie, net zo min als zijn hoedanigheid van *“burger”*. Verzoeker dient wel te worden tegengesproken waar hij betoogt dat er geen verschil zou bestaan tussen de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en de situatie die bestond in de periode 2013-2014. Uit een aantal vernietigingsarresten van de Raad uit 2016 kan niet worden besloten dat er actueel nog steeds een dermate hoge graad van willekeurig geweld heerst in Bagdad dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoeker

in zijn middel een beslissingsstop op het CGVS beschrijft voor Bagdadi, merkt de Raad op dat deze beleidsbeslissing niet inhoudt dat burgers uit Bagdad automatisch in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het ongelukkige voorval dat één teruggekeerde asielzoeker werd doodgeschoten, betekent niet dat de vrijwillige terugkeer van vele honderden Irakezen - al dan niet met de hulp van de IOM - naar Bagdad in de periode van begin 2015 tot april 2016, geen indicatie zou kunnen vormen van een verbetering van de veiligheidssituatie. In het standpunt van UNHCR betreffende terugkeer naar Irak van 2016 (Verzoekschrift, bijlage 39) kan in elk geval niet worden gelezen dat er steeds voorbehoud zou moeten worden gemaakt bij een eventuele terugkeer.

2.5.16. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift aangeleverde persberichten (Verzoekschrift, bijlagen 4-44), die geweldsincidenten beschrijven gedurende de periode die ook in de 'COI Focus' van 25 september 2017 werden opgenomen, nopen niet tot een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie, net zo min als de persberichten die verzoeker aan zijn aanvullende nota heeft toegevoegd (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 45-63). Door een aantal geweldsincidenten in de periode 2017 - begin 2018 op te lijsten en te wijzen op de politieke crisis in Koerdistan, slaagt verzoeker er niet in te ontkrachten dat er een *"significante en bijna constante afname"* is van het geweld (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"*, 25 september 2017, p. 21).

2.5.17. Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensief"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (IDP's) op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Door in zijn aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 56-57), slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft, een dalende trend vertoont. De door verzoeker aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Het gegeven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in de Iraakse hoofdstad wordt niet betwist.

Verzoeker toont met zijn betoog over de rol van de sjiiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 58-59) niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker beschreven politieke instabiliteit in Iraaks Koerdistan (Aanvullende nota verzoeker I, stukken 60-63). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiiitische milities en de situatie in Koerdistan een ander licht zouden werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 25 september 2017, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

2.5.19. Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN